

▮ *Kele Fodor Ákos*

Olykor vagy cserébe

Anya, óriáskenguru nőténye, aki vagy, az állatvilágban egyedülálló módon mented magad. Ékfarkú sas voltam, aki félt téled, a felnőtt állattól, engem csak a kis kenguru érdekelt. Színlelt támadásokkal rettentetted, és te kihajítottad, elvetted fejletlen fiad az erszényből. Feláldoztad féltestvéreimet, hogy menekülni tudj, pedig alul maradtam volna küzdelmünkben, mert csak tollakból van az ékem. De cserébe én, a tojó, egyetlen tojást rakok, olykor kettőt. Az egyik rendszerint terméketlen, de ha mégis kettő kelne ki, a fölös utódot féltő szülőmadárként megölöm és felfalom. De nem világos, anya, mikor hozom az igazi áldozatot, ha szabadulok a fölöstől, vagy ha a terméketlen tojásba vágyok.

Begy

A szereteted, apa, részegen éppen olyan, mint ahogy az eszméletlen pucér nő a parlagon hever, és a pulykák összeszaladnak, mert odavonzza őket a spermaszag. Legázolják a boglárkát, a kaméliát, és hiába reszket az ébredező nő, az illatos szárnyasok leteperik, megtapossák a testét, akár a trágyadombot, és csőrükkel addig csipkedik szeméremajkait, míg kiserken a vér. Így szívod tele, apa, a begyedet, és visszamész kapirgálni az udvar fűvére. Én, a tisztított nő pedig sebbel borítva felállok, mint aki lidérces álomból ébredt.

Csupasz turkáló

Anya, mikor egy sűrűre zárt redőnyű éjjel az egyszobásban nyögtél, azt hittem, veszélysikoly, és én, a gyerek, csupasz turkálópatkány voltam; olyan sötétben kúsztam az ágyadig, hogy szemem sem volt a szőnyegen, a föld gyomrában. Szólongattalak, de hatalmas csend lett, és úgy nyeltem vissza a félelmet a titokba, hogy a száraz talajban minden nedvet hasznosítsak: visszakúsztam járatomban a földön az ágyamig, és hátamra fordulva ettem saját ürülékem. Minden kétszer halad át a beleimen, mióta vakító másnap egy idegen ragadozó hímje volt az ágyadon, és úgy szólt hozzám, hogy ne tudjam, de érzem, szemtelen patkány vagyok, aki soha nem látott, csak beleüti az orrát az ágyás sarkába.

Kuvik

A fenyérben köp a kuvik, te vagy az, anya; a kín az egérrel beléd költözött, a cserebogár is a zúzógyomrodban ropog. De szabadul, mint a tömörült énekesmadár, mert könnyű halottal a hasadban élni, ha öklendezni tudsz. Apa, parlagi sas, aki vagy, a törpe kuvikot élve fogyasztottad, és hogy élni tudj, a gyásztól részegen a télikonyhában nekem öklendeztél arról, hogy anyából az orvosi kaparáskor kitinlábakkal együtt fordult ki az énekes főtusz csőre és csontja; de én ebből csak azt hallottam ki, hallgattam, ahogy kitinlábakkal együtt fordul ki szádból anya szőre és csontja. Ha a köpet részletekben lát napvilágot, hiába főzik ki, a rágcslót már nem lehet kirakni.